

[Wihjelm]

imod den og have krævet, at sagen gik i salen, hvis vi kunne se, at det var en løsning, men efter den måde, som et parti som fremskridtspartiet ter sig på, kan jeg godt se, at det heller ikke er nogen løsning. Det ville jo betyde en optrævelse af så meget mere. Men man skal da være klar over – jeg er sikker på, at offentligheden heller ikke ved, hvordan disse ting er foregået; vi har aldrig vidst det før ved denne konkrete anledning – at der sker frasorteringer i to instanser, før tingene overhovedet kommer til kendskab for de medlemmer, der ikke tilfældigvis er medlemmer af indfødsretsudvalget.

Vi kender ikke de kriterier, men vi har en begrundet formodning om, at de er betydelig skrappe, end vi ville finde det rimeligt. Vi mener, at man må have råd til her i landet at acceptere, at der blandt indvandrere er en kriminalitet, som der er det blandt danskere, og alligevel sorteres der fra ud fra sådanne kriterier. Vi har den holdning, som vi også har i forbindelse med udlændingeloven, at der må accepteres et kriminalitetsniveau også blandt udlændinge, blandt indvandrere og blandt folk med arbejds- og opholdstilladelse, og for os har det den konsekvens, at det også må kunne accepteres ved tildeling af indfødsret. Der er intet, der tyder på, at kriminaliteten dér er større, end den er blandt danskere i almindelighed, og derfor forstår vi slet ikke, at man skal være så restriktiv her.

Den forhåndsfiltrering, der sker, og som vi faktisk ikke har skygge af chance for at influere på, bryder vi os altså ikke om, og jeg beklager, at vi ikke har en løsning på problemet, for jeg kan godt se, hvad det ville føre til, hvis vi insisterede på, at alle sagerne blev bragt i salen, når et parti opfører sig på den måde, som fremskridtspartiet gør. Jeg vil alligevel sige, at vi agter at prøve at grave lidt mere i disse ting, for vi er bl. a. interesserede i at få at vide, om man har skærpet sin filtreringspraksis i lyset af de trusler, kan vi vel godt kalde det, som fremskridtspartiet begyndte med sidste efterår, hvor de jo første gang bebudede, at nu ville de til at trække ting i salen. Har det ført til, at forhåndscensuren så at sige, frasorteringen, frafiltreringen, er blevet skærpet allerede i de to første instanser? Det synes jeg nemlig også der er noget der kunne tyde på, for det er jo virkelig nede i pindehuggeriet, det, fremskridtspartiet har kunnet finde frem til her.

Så vil jeg godt sige, at vi har gjort, hvad vi kunne for at forhindre, at der blev lukkede døre i denne sag, og det har vi gjort ud fra den kendsgerning, at navnene jo var ude. Fremskridtspartiet har bragt navnene ud i betænkningen, der blev omdelt i torsdags, og derfor er der intet som helst, der kunne forhindre – lukkede døre eller andet – at dette skete. Så havde det måske været en anden sag, men navnene var jo faktisk ude. Dertil kommer, at navnene er bragt ud i en betænkning, hvor de er knyttet direkte til beskyldninger, som er temmelig grove, og som overhovedet ikke svarer til, hvad disse tre gidsler, fremskridtspartiet har fundet frem til, egentlig er involverede i. Fremskridtspartiet skriver i betænkningen tre kriterier, som partiet lægger vægt på skal være hindrende for indfødsret: lovovertrædelser i form af vold, trussel på livet og handel med eller besiddelse af narkotiske stoffer. Det skal efter fremskridtspartiets mening være hindrende for erhvervelse af indfødsret, og derefter kommer der så tre navne, der er pillet ud. Jeg vil tro, at de fleste må kortslutte og sige: altså er det den slags lovovertrædelser, disse tre af fremskridtspartiet udpegede personer har begået, og det er jo ikke rigtigt.

Som hr. Burgdorf allerede har nævnt, er der ikke ét af disse gidsler, som fremskridtspartiet har hevet ud, der på noget tidspunkt har været involveret i hverken handel med eller besiddelse af narkotiske stoffer, og alligevel har man lavet den kortslutning i betænkningen.

Jeg finder det ikke rigtigt at nævne, hvad lovovertrædelserne faktisk drejer sig om, men jeg finder det rigtigt – også i betragtning af hr. Knud Linds indlæg, hvor han talte om de groveste lovovertrædelser, han overhovedet kunne finde på at nævne – at sige, at det er der jo heller ikke tale om. Der er ikke én af de tre, der har fået en dom på over 20 dages hæfte i forbindelse med det, fremskridtspartiet hiver dem ud for. Det ene tilfælde er 6 år gammelt, og der er pletfrihed siden. Det andet tilfælde er 4 år gammelt og med pletfrihed siden. Det tredje tilfælde er 2 år gammelt og med pletfrihed siden. Det er ikke meget, man kan lave for 14 dage betinget, som aldrig bliver afsonet, eller for 10 dagbøder à 100 kr. Jeg ville tro, at hvis enhver anden end en, der var beskyttet af en politiuniform, havde brækket armen på en